

A V A R E E D

Tonouci duše

NEMOCNICE WHITESTONE

ROMÁN

*Tonouci
duše*

© 2023 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nora Nimrichtrová, 2024

Cover © Jeannine Schmelzer, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4818-1 (pdf)

A V A R E E D

*Tonouci
duše*

NEMOCNICE WHITESTONE

přeložila Nora Nimrichtrová

*Pro všechny, kdo občas neví, kam patří,
nebo si myslí, že nejsou dost dobří.*

*Pro PJs – nikdy jsem neměla lepší kamarádky
a kamarády, než jste vy. Patříte do mé rodiny.*

Milé čtenářky a milí čtenáři,

nejdřív malé připomenutí: toto je *druhý díl*. Ačkoliv se mění ústřední dvojice, linka příběhu se plynule a chronologicky prolíná všemi svazky série. Proto je není možné číst na přeskáčku nebo nezávisle na sobě. *Tonoucí duše* navazují na první díl *Velké naděje*.

Vzadu v knize najdete poděkování a stejně jako v prvním díle slovníček s nejdůležitějšími lékařskými pojmy.

Fakta z medicíny jsem použila podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a konzultovala s odborníky. Pokud se přece jen do textu vloudila chyba, bylo to samozřejmě neúmyslné, chybujeme všichni. Potěší mě, když kontaktujete nakladatelství, aby ji mohli opravit.

Mám radost, že jste si právě vybrali i příběh Mitche a Sierry. Přeji vám příjemně strávený čas s knížkou a nádherné chvíle v nemocnici Whitestone.

Děkuji vám za vaši trpělivost a podporu.

Vaše Ava

Soundtrack

Dark Four Door – Billy Raffoul
Satellite (Acoustic) – Charlotte OC
Hearts (Acoustic) – Jessie Ware
Not Who We Were – Em Beihold
How to Save a Life (Cover) – Shelby Park
Broken – Jonah Kagen
Let's Hurt Tonight – One Republic
Lost (Acoustic) – Jonathan Roy
Keep You Dry – Juke Ross
Lost For Words – Plested
Fallible Creatures (Acoustic) – Scott Quinn
The Scientist (Cover) – Gabriella
I Don't Want To Lose You – Luca Fogale
You Say – Lauren Daigle
Long Time – Wild Rivers
Sola – Luis Fonsi
I'll Be Good – Jaymes Young
Tread Lightly – Forest Blakk
What If – Rhys Lewis
You Be Love (Acoustic) – Billy Raffoul
Sweetest Thing – Allman Brown
Half Light – Banners
Sorry – Halse

1. kapitola

Sierra

Takové to tedy je, když má člověk strach. Ne o sebe ani o svůj život, ale o život druhých.

Myslela jsem si přitom, že vím, co znamená se bát, vždyť mě strach provázel celý život a nikdy mě tak docela neopustil. Neustále jsem měla obavy, že nezvládnu studium a selžu – především v práci – a že nikdy nenajdu své místo mezi lidmi; že se budu životem jen tak potácet. Že nedokážu být dost dobrá. Že nedokážu být pro ostatní důležitá. Dostatečně hodnotná.

Že na to prostě *nebudu mít*.

Strach, že se sama sobě ztratím dřív, než se najdu.

Ale tohle – tohle je něco jiného. Strach, který není jen pouhé slovo, věrný stín, tupá bolest v žaludku nebo lehké svírání. Ne, tenhle mi svírá plíce a drtí vnitřnosti. Brání srdci, aby dál tlouklo. Tohle je docela určitě pocit, který předčí všechna slova.

A zatímco mě vtahuje do svého víru, hlavou mi bleskne: *To přece nemůže být pravda*.

Co se to tady stalo? Jak a proč? Chtěly jsme jít s Laurou domů, měly jsme dobrou náladu a užívaly si, že je konečně zase zpátky mezi námi. Že ji problémy s Nashem a všechna ta hrůza potom nesešlely, nemá trvalé následky a žebro jí srostlo.

Loudaly jsme se k výtahu, ze kterého Ian vystoupil přesně v okamžiku, kdy jsme odbočily za roh. V tu samou chvíli chtěl dovnitř nastoupit Nash, Mitch a pár ošetřovatelů, aby co nejrychleji dopravili nového pacienta na sál. Ještě nebyli úplně

uvnitř, dveře se dosud zcela nezavřely, když nám náhlý výbuch vyrazil vzduch z plic a náš svět rozmetal úplně na kusy.

A teď, o pár vteřin později, těkám očima kolem, mám v hlavě prázdno a nevím, kam se vrhnout nejdřív.

Ian leží v bezvědomí na zemi pokrytý prachem. Z reproduktorů drnčí hlášení, ale já nerozumím jedinému pitomému slovu, protože se to neustále přerušuje a moje myšlenky jsou příliš hlasité. Připadá mi, jako by můj mozek jel na autopilota, aby vůbec mohl fungovat a já na místě nezkolabovala. Cítím se jako ochrnutá – i když jsem už Lauru odstrčila stranou a vnímám, že kladu nohu před nohu. Že jdu. Rychleji a rychleji.

Běžím vstříc zmatku, do náruče toho všepožírajícího strachu, jehož chechot slyším i v nejskrytějším koutku své duše. A je to zvláštní, protože dosud jsem uvažovala racionálně vždycky já a usměrňovala Lauru. Nedovolila jsem si jednat impulzivně, protože jsme zatím nevěděly, co přesně se stalo a jaké nám hrozí nebezpečí. Ale když vyslovila Mitchovo jméno a jména všech ostatních, začalo ve mně doutnat podezření, že tohle není jen tak ledajaká nehoda. Jména zraněných napovídala, že se nás to víc než osobně dotýká – a výbuch pro nás může mít fatální následky...

Ta rána mi doznívá v uších ještě teď a vzduch plný kouře, který neustále vdechuju, mě dráždí ke kašli. Laura už je dávno někde u výtahu.

Zastavím se těsně za ní, právě když pokleká k Ianovi, aby ho prohlédla, a já nechápu, jak to dokáže. Nechápu, jak může dát Ianovi – ačkoliv je to logické, protože byl první na ráně – přednost před Nashem. Jeho zbědovaný stav mě přinutí ztěžka polknout, pak konečně otevřu přimhouřené slzící oči a pořádně si prohlédnu dosud otevřený výtah.

Zalapám po dechu, zakryju si pusou a nos halenou, protože ke mně zavane štiplavý zápach, který nedokážu nikam zařadit.

Ať už to bylo cokoliv, ten výbuch zdemoloval skoro celý vnitřek výtahu. Většina zářivek je zničených, všude kolem se válí

střepey, zbývající světla v nepravidelném rytmu divoce poblikávají a občas vylétávají jiskry. Všichni, co nastoupili do výtahu, tu leží bez hnutí na zemi nebo jsou někde zaklínění.

Lishu, ošetřovatelku z urgentu, to odhodilo k východu a její tělo brání dveřím se zavřít. Náhle se sklapnou a lehce Lishu stisknou, pak se okamžitě rozletí a znovu sevrou a já civím na tohle hrůzné divadlo a nedokážu se vzpamatovat.

Tolik sutin, tolik střepů, krve a chaosu. „Ach, můj bože,“ vydechnu a hned vzápětí se znovu rozkašlu.

Chci se postarat o Lishu, zjistit, jak na tom je, jenže vtom si všimnu ohně, který se podezřele rychle vznítí v zadní části výtahu a vydává pořád víc kouře. O jedovatých výparech nemluvě.

„Do prdele!“ zakleju a Laura ke mně přiskočí.

„Sierro, nesmíme se...“ začne, ale při pohledu na Nashe se jí zlomí hlas. Když zahlédne oheň.

Zhroutit.

Poddat bolesti.

Přestat ovládat.

Jsem si jistá, že něco takového chtěla právě Laura říct, protože zaslechla, jak nadávám. Ale když spatří celý rozsah katastrofy a uvidí Nashe, zaklesnutého v bezvědomí vpředu po levé straně mezi převráceným lehátkem a dveřmi, dojde jí to.

Kde je Mitch? Proč ho nikde nevidím? Že by nakonec přece jen nenastoupil? Sakra, kouř je pořád hustší a slzící oči mi brání pustit se do práce. Musím dovnitř, ale předtím by jedna z nás měla zastavit ten požár.

Laura zašeptá Nashovo jméno, sevře ruce v pěst a já vím, jak moc chce za ním. Ale lékařka v ní zvítězí, na jednu dvě vteřiny přimhouří oči a důrazně pronese to, co mi už taky jasně došlo. „Takhle se nikam nedostaneme, nejdřív musíme uhasit oheň. Sežeň deky. Sněhový hasicí přístroj nemůžeme použít, protože s ním neumíme zacházet a při troše smůly bychom si mohli poškodit dýchací cesty, zvláště ve výtahu. Vzadu je ještě jeden práškový, ale ten může znečistit rány a to by znamenalo problém.“

O Iana je jakž takž postaráno.“ Sype ze sebe všechny své postřehy a nápady, a i když to všechno vidím taky, nepřerušuju ji. Laura to určitě dělá proto, aby neztratila soustředění. Tak jen příkyvuju, zatímco přichází první pomoc. „Než se vrátíš, postarám se o Lishu a pokusím se odstranit ty sutiny. Jinak se k nim nedostaneme,“ pokračuje Laura a já udělám tu chybu, že ještě se ještě jednou upřeně zadívám do výtahu... A v tu chvíli spatřím Mitche. Vidím jen jakési stíny a obrysy, ale jsem si jistá, že je to on. Uvnitř. Jeden hlásek ve mně brebentí, že je to přece logické a jasné; ale druhý, který doufal, že je to omyl, právě zoufale oněměl.

Ne! Já...

„Sierro!“ procedí Laura mezi zuby a chytí mě. Přitom jsem si ani neuvědomila, že jsem se pohnula. Že se proti ní deru dovnitř a to *ne* jsem si jen nepomyslela, ale vykřikla nahlas. A že ještě pořád křičím. Němě. Protože nemůžu dýchat, zase se zkroutím kašlem.

„Ten požár,“ zopakuje a já vyrazím. Znovu mě žene strach, ale tentokrát mě neochromuje. Mé váhání nebylo dlouhé, ale stálo nás cenné vteřiny. Obralo to o ně naše kamarády...

Na urgentu bleskurychle popadnu resuscitační batoh včetně hasičích dek.

Alarm se postupně stal podkresovou hudbou a chodba se změnila v mraveniště. Hemží se tu stále víc lidí, přibíhá další personál. Překřikují se, spěchají po schodech nám pomoci a zvládnout nápor na urgentu. Aby se – případně – dala provést evakuace.

Když jsem zpátky u výtahu, Iana právě přenášejí a napojují na monitor EKG. Za chvíli, jakmile ho vynesou z nebezpečného prostoru, ho připojí na kyslík. Mezi desítkami ošetřovatelů a lékařů zahlédnu doktora O'Learyho a Granta, který právě s klením a supěním pomáhá stabilizovat Lishu. Pak konečně můžeme s Laurou do výtahu, jehož dveře se pořád hlučně otvírají a zavírají, a já začínám dusit oheň protipožární dekou. Plameny mezitím požírají všechno, co může hořet. *Dokonce i Mitchovo oblečení.* Ale

tu myšlenku okamžitě rázně zaplaším, protože by mě jinak úplně ochromila.

Kouř je hustý, viditelnost stále špatná, ale mně je to fuk. Pokračuju, lije ze mě pot a škrábe mě v krku, až konečně nezbývá ani plamínek, ani jiskra. Zvládla jsem to.

Oheň je pryč a s ním i největší ohrožení. Tedy kromě spousty jedovatých výparů, které právě vdechujeme. Hodila by se maska, tu bychom měli mít všichni, protože pouhá navlhčená látka nestačí. Na prvním místě musí být vlastní ochrana – tak nás to vždycky učili. Jen teď zrovna tohle neplatí. Nepůjdu shánět masku, nemůžu, ať se to zdá jakkoliv nedbalé a nerozumné.

Sípám. Odhodím deku do rohu a kašel mi rve plíce na cucky. Laura už je u Nashe a pokouší se ho vyprostit. Mluví s ním a já vidím, jak v ní zápasí srdce s rozumem.

Chápu to. Protože poprvé cítím to samé. Tu vnitřní rozpolcenost. Všechno ve mně chce spěchat za Mitchem. Přitom tu leží člověk v kritickém stavu v kaluži krve, napůl zavalený konstrukcí lehátka, a vedle něj George, který s námi dnes půl dne sloužil a byl nám obrovskou oporou. Laura ani já jsme s ním zatím moc nepřišly do styku, byl stále na urgentu a naše služby se zřídka překrývaly. Býval spíš tichý, někdy trochu bručoun, ale nikdy nezdořilý a odváděl skvělou práci. Zná ho. Je to kolega. Do prdele...

Potím se, otrásá mnou zimnice a mám pocit, že se asi zblázním. Připadá mi, že už jsme tu celou věčnost. Jako bychom účinkovaly ve zpomaleném záběru, zatímco všechno kolem nás se hroustí a rozpadá. Přitom to celé trvá jen pár minut. Vteřin.

Jen několik okamžiků.

„Přišla jsem nejrychleji, jak to šlo,“ slyším říkat někoho vedle sebe, a aniž bych se otočila, vím, že je to Zeenah. Její vlídný, uklidňující hlas je nezaměnitelný. Kromě toho jako jediná dokáže zachovat chladnou hlavu, když jde všechno do háje.

„Postarej se o George a zavolej někoho k tomu pacientovi,“ řeknu a doufám, že to nezní příliš příkře nebo přezíravě, vždyť

Zeenah je zatraceně dobrá a sama ví, co a jak má dělat. Ale já se teď nemůžu rozptylovat, chci se postarat o Mitche. Musím se dostat k němu a je mi jedno, co si o mně kdo bude myslet. O mně jako o člověku. O lékařce.

Je mi to fuk.

Zakopnu o nějakou tyč, zavravorám, ale to je taky jedno. Doplížím se k Mitchovi a nějak se mi podaří u něj mezi všemi těmi troskami pokleknout. Ztěžka polknu, když rukou mimovolně nahmátnu krk pacienta vedle mě, jehož chtěli dopravit na sál a zachránit. Kterého nakládali do výtahu.

Žádný tep.

A nejen to. Má vytřeštěné oči, roztrženou pŕlku obličeje a tělo skoro celé pohřbené pod lehátkem. Jeho stav byl kritický už předtím, ale teď?

Neměl šanci.

„Je mrtvý,“ řeknu a vím, že mě Zeenah slyšela, protože zaslechnu: „Dobře.“ Koutkem oka zaznamenám její klidné a profesionální pohyby, když zkoumá Georgeova zranění.

Potom se zase zcela soustředím na Mitche. Ještě jednou zakašlu, promnu si oči a hned si uvědomím, že to byla chyba, protože mi chvilku trvá, než dokážu zaostřit a prohlédnout si ho. Tenhle výtah, smrad a štiplavý vzduch jsou jako vězení. Jako tlama příšery, která nás hrozí všechny pozřít.

Se zběsile tlukoucím srdcem nahmatám jeho puls a kontroluju, jestli dýchá – přitom sama musím okamžitě na chvíli zadržet dech. Jinak to nejde.

A když konečně cítím bušení jeho srdce, když vidím zvedající se hrud', nedokážu potlačit úlevný vzdech. Ulehčením skoro přepadnu dopředu. Nejraději bych Mitche objala a současně seřvala.

Žije.

Tluče mu srdce.

Přitom Mitche moc nemusím. Je ještě takový usmrkánek. Rozčiluje mě a vytáčí.

Ale kdyby teď umřel, nezáleží na tom jak nebo proč, přísahám, že bych jeho duši přivedla zpátky, ať už by byla kdekoliv – a zabila ho znovu. Protože se mnou tohle dělá. Protože mi nahnal tak strašný strach.

Přivedu ho zpátky... To rozhodnutí mi vlije sílu do žil, vrátí mi soustředění, které potřebuju, abych neselhala.

Mitch má zavřené oči a je v bezvědomí. Kdybych neviděla všechny ty sutiny kolem, krev a rány, byla bych přesvědčená, že pokojně spí.

Když si uvolním potřebný prostor a začnu ho vyšetřovat, kalhoty na kolenou mi zvlhnou. Asi úplně nasákly krví a špínou. K tomu cítím, jak se mi do nich bolestně zadírají odštěpky a střepy.

Na tom nezáleží. Na ničem z toho.

„Potřebuju pomoc! Nosítka, kanylu...“ vypočítávám, když se na chvilku otočím a snažím se zplna hrdla překřičet neskutečný hluk okolo. Nemám tušení, jestli mě někdo slyšel.

Lishu odvezli na ošetrovnu, takže se Laura s Grantem a dalším lékařem bez problémů proboují k převrácenému lehátku a konečně to kovové monstrum vyproští. V převládajícím zmatku je ve výtahu pro tolik lidí příliš těсно a navíc zakouřeno. Co nejrychleji teď vynášejí Nashe, s největší pravděpodobností na sál nebo přinejmenším na CT, podle rozsahu zranění. MRI se dá udělat dodatečně, kdyby byla nutná další diagnostika.

EKG u George začíná náhle vynechávat. Je nutné použít defibrilátor, abychom dostali Georgeovo srdce pod kontrolu. „Všichni pryč!“ zvolá Zeenah a já odvrátím hlavu, nedokážu přihlížet a stydím se za to. Jedna věc je ošetřovat jiné, cizí lidi a druhá zachraňovat ty, které známe a máme rádi. To z jedné věci dělá dvě úplně rozdílné. Racionální přístup se mění na citovou záležitost. Která se člověka vnitřně dotýká. Pak to začne opravdu hodně bolet.

Ztěžka polknu, několikrát zamrkám a dál vyšetřuju Mitche. Kouř tady uvnitř se rozptyluje rychleji, než jsem čekala, a tak už

nemusím tak často a silně kašlat. Rozeznávám pořád víc detailů a skoro si přeju, aby to tak nebylo. Protože při tom pohledu se mi na chvíli zastaví srdce. Z úst se mi hrnou nadávky a nemůžu popadnout dech. Vteřinu, druhou... Teprve pak jsem zase konečně schopná jednat.

Mitch má těžké popáleniny. Než jsem stihla uhasit oheň, chytila mu halena, požár ji požral svou rozpálenou tlamou a dostal se Mitchovi až k kůži. Oheň nezná slitování. Je to parazit, který nechápe, že škodí jen sám sobě, když všechno ničí. Že sám sebe zahubí. Stejně jako rakovina. Možná přesně o to jde. O totální zmar. Ne o přežití.

Dokonce i teď rozeznávám, co udělal s horní částí Mitchova těla, levou stranou až k pasu. Tajně jsem doufala, že plameny tak daleko nedosáhly, že jsem stihla přiběhnout a uhasit oheň. Ale nestihla. Když se Mitch dozví, že jsem nedokázala požár zlikvidovat včas, že jsem nebyla dost pohotová, bude mě nenávidět.

Nejraději bych ze sebe ten vztek a zoufalství vykřičela, místo toho se kousnu do vnitřní strany tváře a pokračuju v práci. Soustředím veškerou svou pozornost na to, co je třeba.

Halenu mu svléknout nemůžu, o Mitche se musí postarat jinde. Nejspíš půjde na operaci, protože má to zatracené tričko přilepené k tělu, na pár místech dokonce přiškvařené, hlavně v pase a na boku. Vší silou se koušu do rtů, abych nezačala rvát nahlas. Dokud neucítím na rtu krev. Mitch má zasažené i stehno a paži. Zatím nedokážu zjistit, co ještě dalšího. Ale odhaduju to na popáleniny na osmnácti až dvaceti procentech těla. Možná víc, možná míň. V tomhle se nevyznám, ale vzpomínám si, že spáleniny se rozdělují do kategorií. Čím vyšší stupeň, tím hůř.

Kůže na noze, podél levého boku až k prsům je rudá, bez bílých ostrůvků. To je dobře. Mitch měl asi štěstí a nepřekročil stupeň IIa. Ale hrudník, paže a rameno jsou nejen tmavě rudé, ale i poseté světlými místy a nespočetnými puchýři. Kůže je bělavá, vyschlá, struktura na pohled spíš ztvrdlá než měkká. Do prdele. Hluboké popáleniny. Na několika místech možná i třetího

stupně, ale v tomhle se vážně moc nevyznám a při zdejším osvětlení a všem tom blikotání a mihotání moc dalšího nepoznám. Kromě toho se rozsah dá zjistit až při operaci.

Znovu zakleju, protože mohou být zasažené hlubší vrstvy kůže, nervy a žíly a já si nejsem jistá, jak mám pokračovat.

Třesou se mi prsty, mhouřím oči a nutím se být myšlenkami tady a teď, nenechat se přemocť zoufalstvím.

Mitch potřebuje teplo. I když to zní jako protimluv, při popáleninách tělo rychle ztrácí teplo. Kromě toho musí mít kyslík a je třeba ochladit přinejmenším povrchové popáleniny. Musí ho co nejrychleji vyšetřit, aby se vyloučily zlomeniny, vnitřní krvácení a jiná zranění.

Nejspíš jsem u něj necelé dvě minuty, ale připadá mi to jako mnohem delší doba. Dvě minuty mohou být jako věčnost, když člověk neví, co dál. Jak to dopadne...

Když se rozhlédnu a všimnu si, že cesta ven je už volná, pocítím závrať. O Nashe, Lishu a Iana je postaráno, jsou uloženi na lehátkách nebo už je operují, co je s Georgem, to nevím. Konečně ke mně míří ošetřovatelka s ošetřovatelem, aby mi pomohli. Aby pomohli Mitchovi. Za jiných okolností bych se cítila hloupě, protože si nepamatuju jejich jména.

Bože, tak bych si přála, aby to bylo za jiných okolností...

„Budte opatrní, má hluboké popáleniny. Zavolejte na popáleninovou chirurgii, ať se připraví,“ začnu, „a zasuňte nosítka co nejdál dovnitř.“ Všechno jim vysvětlím. Hrnu ze sebe informace o tom, co je ještě třeba, všechno, co mě napadne. Oni přikyvují, pozorně naslouchají a pak se dávají do práce.

Potom odsud konečně Mitche odnesou.

2. kapitola

Sierra

Člověk se nevyhne bolesti ani ostatním věcem, které mu mohou ublížit, protože by musel předem vědět, co všechno ho dokáže zranit. To však není možné. Žádná hradba ani štít nás nedokážou ochránit před skutečnostmi, které nečekáme.

To jsem se dnes naučila.

Bolest je jako láska. Pronikne vším.

„Vy zůstanete tady a s ostatními převezmete koordinaci na urgentním příjmu. Policie a hasiči jsou na cestě, takže se snažte mít situaci pod kontrolou, než dostaneme další pokyny!“ zazní hlas doktora O’Learyho. S těmi slovy mě a Lauru zadrží. Nenechají nás jít za Nashem a Mitchem. Proč sakra nemůžeme být s nimi?

„Cože?“ zvolám a je mi jedno, že jsem jen absolventka a žádná renomovaná lékařka zdejší kliniky. „Jen jsme chtěly být užitečné,“ zasyčím. Já jsem se totiž nesnažila Mitche zachránit a nevytáhla ho z výtahu jenom proto, abych ho pak nechala samotného.

„Doktora Riveru je třeba co nejrychleji prohlédnout, ošetřit a dopravit na operační sál. Doktora Brookse už dávno převezli na CT a musí ho vyšetřit na neurologii. Vy dvě,“ řekne a pohledem putuje ode mě k Lauře a zase zpátky, „jim tam nahoře nepomůžete.“

„To je naprostý nesmysl.“ Chci kolem něj projít, ale on mě pevně chytí.

„Doktorko Harrisová.“ Mluví energickým tónem, který nestrpí odmluvu. „Nedokážete si udržet odstup. Doktorka Collinsová

rovněž. Doktor Brooks je přítel doktorky Collinsové a doktor Rivera váš kolega a kamarád. Oba jsou vám příliš blízcí.“

Dveře, které vedou do další chodby směrem k vedlejší budově a popáleninové chirurgii, se před námi zavřou. Mitch je definitivně pryč.

„Povězte, doktoro Harrisová, myslíte si, že byste mu pomohla víc než ostatní, mnohem zkušenější lékaři, kteří ho vyšetří a budou operovat? Co říkáte? Mohla byste odpřisáhnout, že máte své pocity pod kontrolou? Pokud ano, pak vás nechám bez dalších námitek jít.“ Vyčkává a pohledem mě drží v šachu, zatímco já upřeně hledím na zavřené dveře a jeho slova mi doznívají v hlavě.

Nemohla. A on to ví.

Sevru vši silou ruce v pěst, přitisknu je ke stehnům a pevně zatnu zuby, až mě rozbolí čelist. Jako by má ústa zrcadlila pocity celého těla.

„Urgentní příjem nezavřeme. Zatím to není nutné, protože je od chodby a místa neštěstí oddělený dvojitými dveřmi a také filtrem. Kromě toho máme dost napilno, tady i v okolních nemocnicích, protože se souběžně s výbuchem stalo několik nehod. Uvědomuji si, jak je to pro vás těžké. Ale vy dvě budete užitečné tady dole.“ Prohlédne si nás a dodá: „A taky byste se měly nechat prohlédnout.“

„Dobře,“ slyším se říct a to mě zabolí víc, než bych čekala. Protože to zavání porážkou.

Doktor O'Leary netuší, že jsme měly mít volno. Chtěly jsme jít právě domů. A já se o tom nezmíním, protože pak by nás určitě poslal pryč, což by bylo úplně nejhorší. Proto se otočím k Laure, která chvíli očividně bojuje se slzami, vezmu její ruce do dlaní a pevně je stisknu. Má nepřítomný pohled, je úplně bledá a poprvé za všechny ty týdny, co se známe, vypadá, že něco nezvládá. Riina smrt ji sice hodně sebrala, ale tohle ji zasáhlo jinak.

„Zůstaneme tu a pomůžeme vám,“ řeknu a zdá se, že to doktora O'Leary konečně přesvědčí, že neprovedeme žádnou

hloupost. Přikývne, obrátí se k odchodu a zanechá nás tam i s naší nejistotou.

„Lauro? Měly bychom...“ Odkášlu si. „Měly bychom pomoci ostatním na urgentu. Dobře?“ Nereaguje. „Nebo chceš radši jít hned domů?“ Navenek jsem klidná a nedávám na sobě znát tu bouři pocitů uvnitř, ačkoliv bych na ni nejradši zařvala. Na ni a celý svět. Ale co by se tím změnilo?

Jestli Laura bude chtít odejít, nemůžu jí to zazlívát. Ale ať už se rozhodne jakkoliv, já zůstanu. Nebude to můj první přesčas.

„Ach můj bože,“ vydechne nakonec Laura vedle mě a ve tváři se jí zrcadlí zápas zoufalství a naděje. „Co se to stalo? Co se to tam proboha přihodilo, Sierró?“

„Já nevím.“ Kolem nás je pořád peklo, chodbou přechází policie a hasiči, aby ohledali místo neštěstí. Všechno se zkoumá, fotí a hledá se příčina, jestli to byla náhoda, nebo úmysl. Což je mi nakonec jedno. Na následcích a naší situaci to nic nemění. Nezáleží na motivu, ať už byl dobrý, či špatný, je jedno, jestli to byla nehoda, či nedbalost, když to nakonec někomu ublížilo...

Tiše si odkášlu, na chvíli přimhouřím oči a tu myšlenku zaplaším.

„Musíme odsud pryč. Pojd!“ Jemně ji postrčím a odvádím zpátky k urgentnímu příjmu, protože tady už jsme zbytečné a jen bychom tu překážely. Určitě nás ještě později vyslechnou.

Jakmile vejdemo na urgent, spěchá k nám Maisie. Rází si cestu vším tím chaosem.

„Ahoj. Já... nemohla jsem vám tam pomoci, byl tu strašný zmatek. Velká nehoda a za chvíli dorazí ještě další sanitky. Nemohla jsem... Chci říct...“ Narovná si brýle. „Nezlobte se,“ dodá tiše a já vím, že to myslí dobře, ale cítím se divně. Protože to není její vina. Ta situace nás postihla všechny.

„Co je třeba udělat?“ zeptám se a její slova přejudu. Pokouším se jim nepodlehnout a být oporou Lauře. Jako byla tolikrát ona pro mě, i když si to třeba ani neuvědomuje. O to víc si to uvědomuju ale já. Zvlášť dnes. Zvlášť teď.

Maisie na nás překvapeně pohlédne a zvedne obočí vysoko nad okraje svých růžových brýlí se zlatými nožičkami. „Ať se na vás někdo podívá, nadýchaly jste se kouře. A pak mazejte domů, protože...“

„Maisie,“ přeruším ji příkře, jelikož to, co chce říct, už nejspíš tvrdil i doktor O’Leary, a já už to nechci a nedokážu poslouchat. Prudce se zastaví, znovu vrhne pohled na Lauru a nakonec přikývne.

„Aspoň se trochu umyjte, vypláchněte si oči a vyzvedněte si nové oblečení. Máte ho prosáklé špínou, krví a kouřem. Napijte se, přijďte za mnou a domluvíme se, co dál.“

Otočím se k Lauře, která to dosud nijak nekomentovala. Má ve tváři neproniknutelný výraz. Bez emocí. Pouze její bledost a trochu zarudlé oči napovídají, že dobře jí není. Zhluboka se nadechne, pak se na sebe podíváme a nemusíme si dál nic říkat.

Zvládneme to. Zůstaneme tu. Spolu. Ať to bude trvat jakkoliv dlouho. A dáme do toho všechno. Stejně jako všichni ostatní.

Stejně jako Mitch a Nash.

O celou věčnost později se sotva držíme na nohou. Jsme naprosto vyčerpané a sedíme s Maisie v denní místnosti. Už před několika hodinami jsme opustily urgent a nakonec jsme se na přání Laury a nabádání doktora O’Learyho a doktora Gardnera přece jen nechaly prohlédnout. Jsme v pořádku, máme jen podrážděné dýchací cesty a sliznice, žádnou otravu. Nepotvrdil se ani otok nebo poškození dýchací trubice. Za pár dnů máme přesto přijít na kontrolu. Pro jistotu, aby se vyloučil toxický plicní edém.

Chovaly jsme se profesionálně a lehkomyšlně zároveň. Přesto bych tak jednala znovu a jsem si jistá, že Laura taky. Protože jinak bychom ztratily cenný čas. A možná i další životy.

George jsme zachránit nedokázaly. Tento náš kolega nepřežil a tenhle fakt je pořád ještě příliš abstraktní, než abychom mu opravdu dokázaly uvěřit.

Jakmile se situace trochu uklidnila, policie nám položila první, nejožehavější otázku, aby si udělali první představu o skutečném stavu, jak říkali. Možná přijdou znovu, nebo si některé z nás zavolají na stanici, to záleží na vyšetřování. Podle toho, jestli to byla nehoda, nebo ne. Už koluje pár teorií a zatím se neprokázalo cizí zavinění. Nic tomu nenapovídá.

Unaveně si promasíruju ztuhlou šíji a potlačím zívnutí. Měla bych se osprchovat, jít domů, vyspat se a najíst. Ale nic z toho mě neláká. Nic není důležitější než zůstat tady a modlit se, aby jim bylo líp.

Laura mezitím na chvíli odešla, přinutila se jít do sprchy, pře-
vlékla se, zajela taxíkem k Nashovi nakrmit kocoura a hned se vrátila zpátky, protože chce být u něj, až se probere.

Jestli se probere...

Nash je na jipce, stále ještě v bezvědomí. Laura k němu nesmí, čeká ho hromada vyšetření. Během uplynulých hodin už jich uskutečnili spoustu: CT, MRI s MR angiografií, EEG a také transkraniální dopplerovskou sonografií. Alespoň podle posledních zpráv. „Dělají, co je v jejich silách,“ říká Bella, když nám předávala nejnovější informace, „ale ještě nevíme, jaký je rozsah poškození. Ani kdy se probudí.“

Těžké traumatické poranění mozku. Tenhle verdikt se nad Laurou vznáší jako Damoklův meč. Nad námi všemi. Kdyby Nash utrpěl těžká poškození, měl trvalé následky a nemohl pracovat jako lékař, oba by to hodně vzalo. Ale myslím, že tohle Laura zas tak moc neřeší. Chce pouze, aby žil. Stejně jako já.

O Mitchovi žádné nové zprávy nejsou a to mě přivádí k zoufalství. Protože to může znamenat, že se děje něco špatného, popřípadě je to úplná katastrofa. Anebo taky třeba všechno probíhá výborně a oni jen potřebují čas. Nevím prostě nic. *Žádné zprávy* znamená, že buď nemají důvod nic sdělovat, nebo není čas, protože jde právě všechno do háje...

Tohle čekání, tahle nejistota, že se může stát cokoli, mě strašně znervózňují a vytáčí. Štve mě, že jsem tady a bezmocná.

Žádné zprávy – tahle dvě slova můžou člověka v jeho úzkosti připravit o rozum.

Když se tu Bella stavovala s nejčerstvějšími novinkami, byl Mitch ještě na operačním sále. Proto čekám dál a neodejdu, dokud se nedozvím, jak na tom je.

Maisie je ponořená v myšlenkách a hraje si s uvolněnou nití lehkého zeleného svetříku, který před pár minutami vytáhla ze skříňky a přehodila přes sebe. Je chladno. Nikdy bych nevěřila, že mi ve Phoenixu bude někdy zima, ale je to tak. Není to vnější chlad, ale takový, který se rozlézá uvnitř. Zrodí se ze strachu, nedostatku spánku a z vyčerpání a zabavuje se ho hůř, než bych myslela.

Všichni jsme unavení a nervózní, takže není divu. Všichni jsme už na hranicích svých sil. Jestli ne tělesně, tak psychicky určitě. Takový stav jsem nejspíš ještě nikdy nezažila. Tu bezmoc a prázdnotu. Jako by nás někdo pořád víc a víc napínal a pak pustil. Těsně před prasknutím. Spousta lidí si myslí, že je to lepší než si něco zlomit, ale to je nesmysl. Čistá zlomenina zabolí jenom jednou a dobře se hojí. Je to jen chvilka utrpení. Když vás ale napínají, je to dlouhotrvající trápení. Jako byste nemohli tam ani zpátky, protože to dosud neprasklo, ale ani se nezhojilo.

„Půjdu domů,“ zamumlá Zeenah, kterou takhle hluboce vyčerpanou vidím poprvé. Bez jiskry v očích, úsměvu nebo odhodlaného pohledu. Je tam jen prázdno a zmar.

To ona poskytla Georgeovi první pomoc a pak se s námi dál věnovala zraněným. To ona potvrdila jeho smrt. George jí vlastně zemřel v náruči a nás nenapadá, co bychom mohli říct nebo udělat, abychom jí to ulehčili. Kéž by se to nestalo...

„Můžu... myslím...“ Zeenah pohledem zalétne k Lauře, která mezitím usnula s hlavou na stole a neměla sílu si ani pořádně podložit hlavu paží. Blond vlasy, uvolněné z copu, jí spadají přes čelo a tváře a vlní se až na stůl.

„Ne. Jdi si odpočinout,“ odpovím a pokouším se na ni usmát, ale nějak se mi to nedaří. Její přítomnost tu není zapotřebí, stačí,

že jsme tu my. Beztak nic nenadělá, i kdyby chtěla. „Napíšeme, jakmile budeme něco vědět.“

Zeenah se sevřenými rty přikývne, poděkuje a zvedne se. Míří kolem Maisie, která ji chlácholivě obejme.

„Dáš nám vědět, když budeš něco potřebovat, jasné?“ pronese Maisie důrazně a pustí Zeenah teprve, až když ta přikývne. Nedomámu ani hlesnout, ale doufám, že cítí, že tu jsme pro ni, když nás bude potřebovat. Měla by mít prostor, aby se s tím vyrovnala.

Maisie se zase posadí, a když se za Zeenah zavřou dveře, rozechvěje mě ještě prudší chlad.

Na rozdíl od Maisie a Laury jsem se po odchodu z urgentu nestihla pořádně vysprchovat ani převléknout. Ještě tu pořád sedím v haleně a pracovních kalhotách, potřísněných špínou a krví. Mohla bych to teď napravit, rychle se opláchnout a obléknout si pohodlné oblečení, protože stejně nemám nic lepšího na práci, ale nejsem toho schopná.

S tichým povzdechem znovu pohlédnu na Lauru. Pak vstanu, vytáhnu ze své skříňky čistý plášť, skloním se a přehodím jí ho přes ramena, aby ji aspoň trochu zahřál. U Nashe se převlékla do pohodlných kalhot a trička, které jí před chladem z nevyspaní a úzkosti stejně moc neochrání.

Dokonce i ve spánku vypadá ustaraně. Má napjatý obličej – rty, oči i obočí. A bleďá je jako přízrak.

Klesnu zpátky na svoje místo, jenom abych s následujícím otevřením dveří vyskočila tak zběsile, až se židle pode mnou zapotáčí a Maisie se vyděsí.

Ale je to jen Jane, která vejde dovnitř a udiveně si nás prohlíží. Maisie skloní hlavu, opře si ji o ruku a já se zklamaně a s divoce bušícím srdcem zase posadím.

Nádech, výdech, nařizuju si mlčky.

Bude v pořádku. Musí být. . .

Lauru to našťěstí nevzbudilo, ani se nehнула a je zřejmé, že nutně potřebuje odpočinek – jsem ráda, že je vůbec schopná v této situaci usnout. Spíš to dokazuje, že byla na pokraji sil, takže

ji vzbudím, až to bude opravdu nutné a budeme vědět něco nového.

„Ahoj,“ pozdraví nás Jane s lehce nedůvěřivým pohledem, zatímco míří ke skříňce. Její jasný, hebký hlas je jediné, co v téhle místnosti dýchá životem. „Jste v pořádku? Chci říct, vypadáte. . .“

„. . . příšerně,“ dokončí Maisie větu Jane a já si párkrát přeježu rukou přes obličej.

„Ale nepovídej,“ zamumlám a otočím se k ní, protože mluvím dál a já jí chci vidět do očí.

„Je to tu nějaké jiné. Myslím ve Whitestone. Dole je zmatek a všichni jsou nějak mimo nebo vystresovaní. Mnohem víc než jindy. Nesmrdí tu kouř?“ zeptá se udiveně a zastrčí si vlasy za uši. Nosí krátké mikádo, které se ani nedá sepnout gumičkou, a ofina jí končí kus nad obočím. Má rošťácký sestřih, lesklé, světle hnědé vlasy a někdy skoro křiklavě barevné oblečení. Což mi nějak nesedí k té tiché, do sebe zahloubané ženě, která s námi v prvních týdnech prohodila sotva tři věty. Ale to nevádí, jen mě to udivuje. Pomalu se začíná osmělovat. Zvláště ve společnosti Maisie.

„Copak tys to ještě neslyšela?“ zeptá se Maisie ohromeně a mluvím přitom co nejtíšěji, aby Lauru nevzbudila. „Posílali hromadný mail, něco je i v přihrádce s poštou.“

Jane přistoupí k našemu stolu a najednou se jí v obličejí mihne záblesk viny a smutku. Na chvíličku. Je to vlastně takový mžik, až mám pocit, že se mi to jen zdálo. Nebyla tady, ale vypadá stejně vyčerpaně jako my.

„Ne, já. . . měla jsem práci,“ odpoví, pak založí ruce na prsou a svráští obočí. „Tak co tím myslíš? Co se děje?!“

„Nash leží na jipce, Mitch je ještě na operaci, nebo už možná taky na oddělení, to nevíme. Jeden pacient zemřel, Iana to taky zasáhlo, ale spí a bude v pohodě, o Lishe jsme neslyšeli. A George. . .“ Polknu knedlík v krku a pak pokračuju. „Bohužel. Zemřel cestou na sál.“ Pokouším se na to nemyslet, protože je to pak moc skutečné. Současně vím, že je to špatně. Protože když tu událost vytěšňuju, ubírám jí význam. Jako by nebyla důležitá.

Ale George důležitý byl. Každý život je důležitý. V posledních hodinách jsem si to však odmítala připustit a dělám to i dál, protože jinak bych se sesypala jako domeček z karet.

Jane vytřeští oči a otevře pusou. Není divu, vybalila jsem to na ni nemilosrdně a natvrdo.

„Něco tu vybuchlo,“ vysvětluje Maisie, protože já nejsem schopná pokračovat. Místo toho si mnou ruce a tisknu je ke stehům. Pak pohledem zalétnu zpátky ke stolu. „Byla jsem na urgentu, jednoho pacienta právě převázeli na operaci. Chtěl s ním jet Mitch, George a Nash, ale připlekla se tam i Lisha, Laura se Sierrou už měly volno. Neviděla jsem to, ale slyšela.“ Maisie se odmlčí a zhluboka se nadechne. „Stalo se to ve výtahu. Byl tam i Ian a... Nevím, jak se to přihodilo. Ale bylo to hrozné, Jane. Fakt příšerné.“

„Cože?“ vydechne a já teď znovu vzhlédnu. Upřu na ni zrak a přikývnu. Nemůže tomu uvěřit. Chápu, vždyť to já taky ne. A přitom jsem byla u toho.

„Ach můj bože.“ Má zastřený hlas a do očí jí vhrknou slzy. Když se jí první skutálí po tváři, prudce zavrtí hlavou a spěšně slzu otře.

Jane je očividně ještě citlivější než Laura. Ještě že tu nebyla, aspoň jedna z nás to nemusela vidět a zažít.

„Můžu vám nějak pomoci? Potřebujete něco?“ zeptá se a my zavrtíme hlavami. To, co potřebujeme a přejeme si, nám Jane dát nemůže.

Přikývne, rychle se zase opanuje a já jsem vděčná, že neříká blbosti typu: *Jděte domů a odpočiňte si, jste tu už moc dlouho, porádně jste nespaly.*

„Nashi,“ zamumlá Laura ze spánku a pohne se, otočí hlavu a položí si na stůl druhou tvář.

Sakra, přála bych si, aby to celé byla jen noční můra. Ale není.

Je to realita.

Bolí to.

A ještě bude.

3. kapitola

Sierra

„Oukej, řeknu to dál. Díky, Jado.“ Sofie položí sluchátko, a když mě uvidí, řekne: „Sierro, bezva, že jsi tady. Laura je ještě vzadu?“ Přistoupím k přepážce, v ruce držím kávu, kterou jsem pro nás obě přinesla, a cítím, jak mi srdce tlučte jako o závod. Po všem, co se tu odehrálo, se divím, že to ještě zvládá. To *nic-mě-neporazí*. Zvlášť po událostech posledních hodin.

„Nějaké novinky?“ zeptám se opatrně a nedočkavě současně.

„Jo, Nash,“ řekne a usměje se. „Probral se. Říkali, že výsledky jsou lepší, než se čekalo, a neurologie dopadla výborně. Teď ho přeložili z jipky na oddělení. Vyřídíš to Lauře? Najdete ho v pokoji 709.“

Roztřeseně se nadechnu a opřu se o pult. Ulevilo se mi. Aspoň jeden z těch dvou je mimo nebezpečí. „Hned jí to povím.“

Sofie přikývne. „Děkuju ti. Ian se taky vzbudil a měl by zůstat na pozorování, naštěstí nedostal plný zásah. Lisha,“ pokračuje a trochu se zakaboní, „má nějaké pohmožděniny a lehké traumatické poranění mozku, ale zvládne to.“

„Fajn. Nezní to tak hrozně, jak to zpočátku vypadalo.“ Mám vážně radost, i když to nedávám moc najevo. I tak jsme ztratili jednoho pacienta. A George. Bude nám chybět.

„Neslyšela jsi něco o Mitchovi?“ Při její otázce se mi tak nečekaně sevře hrdlo, že mám pocit, že se na místě udusím. Vzmůžu se jen na zavrtění hlavou.

„To snad není pravda. Zavolám tam.“ Než stačím zareagovat, zvedne sluchátko a zvolí klávesovou zkratku. „Haló? Tady je Sofie Vega, kardiochirurgie. Chci se zeptat na pacienta, jde o doktora Mitche Riveru. Přesně. Je to tak. Fajn, díky.“ Zatímco Sofie mluví, svádím sama se sebou vnitřní boj. Nevím, jestli mám poslouchat, nebo ne. Jestli to, co se třeba dozvím, dokážu unést.

„Už ho přivezli ze sálu?“ Při Sofiiných slovech skoro upustím hrníčky s kávou. „Proč jste nedali vědět? Ethane, výslovně jsem o to žádala,“ syčí vztekle do telefonu, zatímco se setkáme pohledy. Musím hrnky položit, protože se mi roztřesou ruce. *Operace skončila. To je dobře, ne?*

Sofie říká ještě něco, ale to už ke mně nedolehne. Smršť v mé hlavě je příliš hlasitá. Což je divné, protože mám zároveň pocit, že jsem uvnitř úplně prázdná. Vygumovaná.

Přivezli ho ze sálu, běží mi pořád dokola hlavou. Přežil to.

„Ty mně taky,“ zamumlá Sofie, když zavěsí. Pak zhluboka vydechne a něco poznamená na lísteček, který pak přede mě položí na pult. „Mitch všechno zvládl a je stabilizovaný. Leží na jipce. Ještě že máme ve Whitestone jedny z nejlepších popáleninových chirurgů, jinak bychom Mitche museli převézt jinam,“ řekne a já přikývnu. Kdyby museli Mitche přeložit na jinou kliniku, asi bych se už složila úplně.

„Tohle je číslo jeho pokoje. Připsala jsem tam i Nashovo, abyste nezapomněly,“ dodá Sofie a přisune ke mně papírek.

Jako v transu zírám na čísla před sebou, která tam Sofie krapisně napsala. Měla bych se radovat – ale nějak mi to nejde. Nedokážu to, protože...

„Jak vážné měl popáleniny?“ zašeptám, aniž bych vzhlédla.

„Sierro,“ začne tím tónem, který má znít jako: *Jsem si jistá, že je všechno v pohodě. A jestli není, tak určitě bude.* Ale odmlčí se, zarazí a místo toho upřímně řekne: „Já nevím. To mi neřekli. Jen že operace dopadla dobře a Mitch si teď musí odpočinout. I když to přiznávám nerada, jeho ošetřující lékař je jeden z nejlepších ve svém oboru.“ Z jejího tónu cítím, že se za tím možná skrývá

zajímavý příběh. Za jiných okolností bych se ptala dál a vyzvíдалa. Ale dnes ne.

Ne, dnes ne.

„Díky,“ vyhrknu a strčím si papírek do tašky, pak sáhnu po hrncích naplněných Editinou vlažnou břečkou a konečně zase dokážu Sofii pohlédnout do očí.

„Běž to říct Lauře,“ pronese s úsměvem. „Ještě za vámi zajdu po službě. A Sierro? Dej si konečně pohov a odpočiň si.“

Přikývnu a vyrazím. Nohy mě docela automaticky nesou směrem k Lauře. Když k ní dojdu, ještě pořád spí s hlavou na stole. Maisie už dávno odešla domů. My dvě bychom to měly udělat taky. Místo toho jsme tady ale zůstaly jako dvě tvrdohlavé oslice, jako bychom tím mohly někomu prospět. Stačí mi však jediný pohled na Lauru a uvědomím si, že se mýlím. Jí to pomáhá. Nedokáže být teď sama a takhle aspoň nemusí. Možná to nějakým zvláštním způsobem dělá dobře i mně. Být tady a nemuset domů.

Měla bych se víc soustředit na práci, na svoji profesi a vysněný cíl.

Zatraceně. Nestála jsem o přátele, chtěla jsem si jen hledět svého. A teď? Nejenže mám po pár měsících ve Whitestone skvělou kamarádku, ale i bezvadný kolektiv, takže občas zapomínám na skutečný důvod, proč jsem tady. Na to, že chci být ze všech nejlepší. Že musím. Protože pak budu skutečně *někdo*. Doktorka Sierra Harrisová, nejlepší začínající lékařka na kardiologii. Nechci být jednou z mnoha, tuctovkou, kterou nikdo nezná jménem. Studium a tuhle práci jsem si musela tvrdě vybojovat a nic mě nemůže zastavit.

Zkoumavě hledím na Lauru, pak postavím kávu na stůl, odhrnu jí z obličejů pramínek vlasů a vzdychnu. Svých ambicí se nevzdám a nic mě nemůže zastavit – ale dnes možná udělám malou výjimku.

„Lauro,“ šeptám a jemně s ní zatřesu, protože ji nechci vyděsit. Vydává roztomilé zvuky a pak tiše zabručí, což mě bezděky rozesměje.

„Ta ponožka je fuj!“ zvolá a prudce zvedne hlavu.

„Cože?“ zeptám se znepokojeně.

„Co?“ zahuhňá odpověď a zívne. Její bledá pleť, kterou už trochu ošlehlo arizonské slunce, působí povadle, má tmavé kruhy pod očima a suché rty. Laura je úplně vyřízená, ve tváři má doslova vepsané všechny pocity a myšlenky posledních čtyřia dvaceti hodin.

„Zapomeň na to. A já se pokusím udělat to samé,“ odpovím a nakrčím nos. Pak jí chci konečně vyklopit tu dobrou zprávu, ale ona už brebentí dál.

„Spala jsem dlouho?“ tře si rukama tvář a pak se na mě upřeně zadívá. „Proč mě budíš? Teda jako...“ Pořád víc kulí oči a pak prudce vyskočí, takže jí z ramen doslova odletí plášť, který jsem přes ni přehodila. „Je... Chci říct, je v pořádku?“

Ráda bych zažertovala, chvíli ji napínala, protože Laura úplně blbne. Proč se rovnou nezeptá, jestli žije? Ale neudělám to. Možná proto, že vlastně nevím, jaké je někoho tak moc milovat. Nebo proto, že Laura je člověk, kterého jsem se naučila respektovat. A kterého mám ráda.

Usměju se. „Je na oddělení a už se probral.“

Lauře vyhrknou slzy. Vydechne a musí se opřít o stůl. Čekala jsem, že se hned rozběhne, že se vyřítí k výtahům jako tornádo, aby byla co nejdřív u něj. Ale ona tam jen stojí a brečí. Hlasité vzlyky jako by ji trhaly na kusy. Valí se z ní úplná řeka slz.

Zatímco se její tělo otrásá, pozoruju ji a nevím, jestli mám něco dělat nebo říkat. Protože tohle je Lauřin boj. Třese se, hrouťí a přitom se uzdravuje. Pouští své pocity ven, aby to nemusela dělat před Nashem, tím jsem si jistá. A možná jí teď nezbyvá než se tomu podvolit. Obdivuju to – a její sílu jí závidím.

Nemám tušení, jestli jsem vůbec někdy projevovala takto emoce. Každopádně dnes už ne. Moc často nebrečím a ničím se nenechám dlouho nebo natrvalo rozhodit. Jak v osobním životě, tak v práci. Potřebuju mít jasnou hlavu, abych dosáhla svých cílů a zvládla každodenní nároky. Emoce všechno jen komplikují a to

nepotřebuju. City příliš často bolí, to mě aspoň naučila máma. A taky to, že si nezasloužím, aby mě měl někdo rád. Ne doopravdy. Takže o tahle citová poblouznění nejen nestojím, ale ani se jim nedokážu otvírat. Přinejmenším jsem si to dosud myslela, takže mě vyděsí, když tu tak stojím před Laurou, že se zčistajasna uslyším posmrkávat.

„Do háje,“ zakleju tiše, aby si toho nevšimla, odkašlu si a ze všech sil se snažím, aby mi nevyklouzla jediná slza.

Tohle se stane, když si člověk ostatní pustí k tělu.

Tohle nemám zapotřebí. Prostě o to nestojím. . .

Laura bez varování přistoupí blíž, vytrhne mě z myšlenek a bouřlivě mě obejmje. Bože, ta ženská má ale páru.

„Vždyť mě udusíš,“ zasyčím.

„Díky, Sierro,“ řekne tak upřímně, tak od srdce, až mi naskočí husí kůže.

„Já jsem nic zvláštního neudělala.“ Laura se odtáhne a zazubí se na mě. S rozmazanou řasenkou, očima zarudlýma pláčem, rozčuchanými vlasy a vřelým úsměvem na rtech. „Ale ano. Zůstalas tu. Neodešla jsi. Je mi samozřejmě jasné, že to bylo kvůli Mitchovi.“

„Sklapni a okamžitě upaluj za Nashem!“ houknu na ni, aby už opustila tohle téma, a řeknu jí ještě, ve kterém pokoji leží. Pak ji energicky postrčím ke dveřím, což ji rozesměje. Ale po pár krocích zmlkne a zase se zastaví.

„A Mitch?“ pronese tázavě jeho jméno a pozorně se na mě zadívá. Tentokrát chce jen vědět, jestli je v pořádku.

„Je po operaci. Ale nedokázali mi říct, jak vážné má popáleniny,“ sdělím jí. „Ian už se taky probral a určitě bude rychle zase jako rybička, Lishu čeká ještě pár vyšetření, ale podle posledních zpráv její stav není kritický.“

Laura s ulehčením vydechne. „Bezva. To je dobře.“

„Teď upaluj, ten tvůj citovej průjem už nesnesu, to je vážně děs.“

„Pojď se mnou.“ Vezme mě za ruku a táhne mě za sebou.

„Co? Přece se probral, přežil to. Proč...“ Nepokračuju, protože Lauřinu odpověď znám dřív, než ji vysloví. Zase se usměje, ale tentokrát ne tak zářivě jako před chvílí. Pevně sevře mou ruku a kráčí těsně vedle mě. Když o chvíli později dojdeme k výtahům a stiskne tlačítko, prozradí mi, co jsem beztak už tušila.

„Já to sama nezvládnou,“ mumlá. „Zůstaň prosím ještě se mnou.“

Má strach. Nevím přesně z čeho, ale očividně se bojí.

„Fajn. Doprovodím tě tam.“ Stisknu jí ruku.

Tahle noc byla hotové peklo. Tomu říkám povedený začátek týdne.

Mé myšlenky znovu zalétnou k Mitchovi. Mám jít za ním? Mám se na to vykašlat? Můžu vůbec k němu? A tímhle *můžu* nemám na mysli, jestli mě tam pustí, ale pouze a jedině, zda to zvládnou. Stále znovu v duchu vidím, jak tam bezvládně leží, a opět cítím pach spálené kůže, špíny a vdechuju štiplavý vzduch. Hlavou mi pořád běží: *Kdybych jen byla rychlejší. Nebo obratnější.*

Ale to není jediný problém. Když uvidím Mitche nebo i Nashes, všechno bude najednou skutečné a už si nebudu moct namlouvat, že se to třeba nestalo.

A to si teď nepřeju. Chci ještě aspoň chvílku doufat, že je to všechno noční můra. Že k tomu vůbec nedošlo.

Při cinknutí otvírajícího se výtahu sebou trhnu. Mlčky nastoupíme a mně neujde Lauřino zaváhání, než stiskne kulaté tlačítko s číslem sedm.

„Sedmé patro, neurologie a neurochirurgie,“ zazní, pak následuje další *cink* a my můžeme vystoupit. Tady jsem byla jen dvakrát. Je to nepochybně vzrušující prostředí, ale mozek a nervová soustava mě nefascinují tolik jako lidské srdce.

Při průměrné délce života vykoná srdce každého člověka asi miliardu stahů. Ženské přitom bije rychleji než mužské. Srdce se dokáže stáhnout asi sedmdesátkrát za minutu, aby do těla napumpovalo dostatek krve, a to asi šest až osm litrů. Je to tak zajímavé, napínavé a jedinečné. Dokonce se říká, že oblíbená

hudba zlepšuje funkci srdce při srdečních onemocněních. Srdce se ve skutečnosti zlomit nemůže, ale nadměrné citové a psychologické strádání na něj má negativní vliv. Bolest a smutek mohou zavinit, že srdce nepumpuje správně. Jako by mělo vlastní pocity. Duši. Jako by ono udávalo směr. Srdce. Ne rozum.

Srdce se asi nedá doopravdy zlomit, ale může bolet. A bolest, která není vidět, bývá někdy horší než ta zjevná.

Jsou to sice bláznivé myšlenky, trochu naivní, ale mně se přesto líbí. Nechávám si je však pro sebe.

Nejsem žádný snilek, nerada si lžu do kapsy a taky nechci, aby ve mně ostatní viděli něco, co není pravda. Když sama sobě nejsem oporou, jak bych mohla být ostatním? Stačí, že se z Laury stala moje dobrá kamarádka. Ne, že bych se jí chtěla vzdát, ale strach, že si ji nezasloužím, nemízí. Toužím prostě jen dělat svou práci. A to zatraceně dobře. Toužím dokázat, že to zvládnou. Bez pomoci, bez ostatních. Že i sama můžu být dost dobrá.

„Jaké číslo pokoje to bylo?“ ptá se Laura, zatímco stojíme v jedné z chodeb a ona se rozhlíží.

„709,“ řeknu a ukážu hlavou doleva. „Musíme tudy, pojd’.“ Táhnou ji dál, následuje mě a přitom mě ani na chvíli nepouští. Má zpotenou a zároveň chladnou dlaň a mě začínají brnět prsty, jak pevně mě svírá. Přesto si nepostěžuju. Ale s každým krokem jsem neklidnější. Tahle pitomá chodba je nekonečná. 703, 704, 705... Musíme ještě odbočit. Nash je asi na nadstandardním pokoji na konci chodby.

Laura chce jít dál, ale já ji zadržím, takže se prudce zastaví.

„Stůj! Tady to je.“ Nakouknu pootevřenými žaluziemi do Nashova pokoje. Velký jednolůžák, jak jsem čekala. Cokoliv jiného by mě u primáře z Whitestone udivilo. Číslo na dveřích a jméno na chorobopisu mi potvrdí, že tu opravdu leží.

Laura se celá roztřepe. Jako by jí projela zimnice paží až po špičky prstů a přelila se i do mě. Pak se mě nečekaně pustí a já mám ruku úplně dřevěnou. Krok za krokem se blíží ke dveřím a pak...